

MAGNÓLIE A DÉMON

Hanina Veselá

Magnólie a démon

Hanina Veselá

Asterion

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago 2012
www.mytago.cz

ISBN 978-80-905043-8-7

Magnólie a démon

Zmetek z ulice

Křehká květina

Užitečný nástroj

Čarodějova štítonoška

Kniha I.

Zmetek z ulice

KAPITOLA I.

Jeremias (v dávné minulosti, léta 317 před začátkem královského letopočtu)

„Vieen na své cestě do nejhlubší temnoty stvořil mnoho dětí; já měla tu čest být první. Ukryta lidským zrakům, s trpělivostí těch, kteří neznají čas, čekám na svou příležitost. Až přijde, změním tvář světa. Navždy.“

Zrůda, Která se Zalyká Krví

Nápisy pro mě měly vždycky cenu. Města se rozpadnou v prach a lidé, lidé ostatně také. Ale kostrbatá značka, ta může vydržet tisíc let, po svém objevení změnit svět, znovu zmizet z dějin a ve tmě a tichu přetrvat další tisíciletí. Vzpomínám na svou minulost, očima bloudím po obloze a uvědomuji si pouze dvě věci – někam jedeme a já mám rozdrčené nohy. Svá zranění cítím s každým zhoupnutím vozu a přešlápnutím mezka. Po kořeni nosu k popraskaným rtům a dál po ohryzku mi stéká pot. Nebo je to krev? Čárek končí v skrz naskrz propíchnuté hrudi.

Povoz se mnou drncá po dlážděné silnici, kterou postavili ještě Arvedané. Hledím do oblak a pozoruji pravidelné střídání světla a tmy.

Kde to jsme? Nemám ponětí. Z bitvy si vybavuji jen táhlý zvuk rohů, dunivý chór skřetích hlasů a oblohu černající se prvními šípy. Chtěl jsem oživit několik těl a poslat nemrtvé proti stvůrám Khara Démona, zbloudilá střela však změnila můj život jednou provždy. Démonovi poskoci mě našli dřív než smrt a vytáhli mé bezvládné tělo zpod mršiny koně. Zvíře

bylo mrtvé, a to už podruhé a tentokrát definitivně. Nalili do mě nějaký dryák a naložili na vůz. Při vědomí mě držela jen bolest.

Upíral jsem oči na nebe poseté myriádami hvězd a přemýšlel. Kam jedeme? Na daleký jih, do centra Kharovy říše? Proč mě nechali žít? Chce snad ze mne Démon udělat objekt svých pokusů? Vieene, ať ze mě udělá třeba skřeta, ale ať mě nemučí. Další trýzeň nevydržím. Raději budu stvůrou.

V uších mi zaduněl smích: *Vždyť ty jsi stvůra!*

Podívanou na nebeskou klenbu, po níž majestátně plul Modrý měsíc, vystřídal obrys postavy. Příchozí mi vnutil svou vůli a přikázal zvednout hlavu.

Při pohledu do jeho očí jsem pochopil, že u něj se slitování nedočkám. Nešklebil se ani neusmíval. Výraz v jeho tváři byl naprosto odosobněný. Pláty zbroje a těžký *lintirový* meč za pasem nasvědčovaly, že se jedná o válečníka nebo bojového čaroděje. Obklopovala ho aura temné moci.

Položil mi ukazovák doprostřed čela. Projela mnou vlna energie, mé vnímání se vyjasnilo. Takže ta horší z možností – mám co do činění s mágem.

Ruka je nejdokonalejším nástrojem magika, může rozdávat bolest a umí ji tišit. Dokázal jsem na tu jeho zaostřit. Měl ji zhusta obtěžkanou masivními prsteny. Poznal jsem *athorské stříbro*, zvláště oblíbené u teleportů. Jeho majitel právě parazitoval na mých emocích.

„Bohové se těší na tvou duši,“ promluvil čaroděj. „Nezdržím tě dlouho, nekromante.“

Neznělo to výhrůžně. Spíš unaveně. Všichni jsme byli unavení. Válka trvala příliš dlouho. Lidé, skřeti, nemrtví; rok co rok se umíralo na bojišti.

„Prozrad' mi polohu místa, kde leží pohřbená pravá socha!“ překvapil mě. „Stačí pár slov a tvé utrpení skončí.“

Znovu jsem se zahleděl na ruku s prsteny. *Stříbro* se lesklo v měsíčním světle. Neměl na svých prstech krev. Jeho metody byly poněkud odlišné. Devastovaly samotnou duši a jizvy, které po nich zůstávaly, nezhojil žádný lék. „Ta socha, nekromante!“ zopakoval. „Mluv, jestli nechceš, aby tvé rány byly čerstvé jako právě natrhané květiny. Mohu k nim přidat další, stejně tak bych je i mohl zhojit. Nic pro mě neznamenáš, Vieenův příteli. Řekni, co víš, a já ti tvou špinavou kůži nechám.“

Chrchivě jsem se zasmál: „Tvůj pán je ztělesněním veškerého zla. Čekáš, že ti uvěřím? Ne, čaroději. Khar nesmí Vieenovu první dceru získat.“

„Vybral sis sám, Jeremíasi.“

Ukradl mi jméno, víc mu ale nedám.

Mám mysl vyprahlou stejně jako zemi, kterou zplundrovala Kharova armáda. Má lebka je vyhořelý dům, myšlenky jsou prázdné očazené stěny. V hlavě mám plameny a dým. Mé nitro je hrobem všech, které přísluhovači tvého pána poslali na smrt, čaroději. A ty uslyšíš nářek padlých a pocítíš slzy těch, kteří přežili. Jsou tu duše mrtvých a čekají jen na tebe, aby tě rozsápaly na kusy.

Jsou tu duše mrtvých. Jsou tu duše mrtvých.

Kde je ukrytá? zakřičel netrpělivě hlas v mé hlavě.

Jsou tu duše mrtvých. Jsou tu duše mrtvých.

„Odkud čerpáš svůj vzdor, nekromante?“ zeptal se s rostoucím zájmem. „Mnoho tvých přátel jsem poslal před boží spravedlnost, ale u žádného z nich jsem se s tak silnou vůlí nasetkal. Nevadí. Dostanu to z tebe. Nejspíš ne dnes a možná ani zítra, ale dřív nebo později uspěji. Lidský organismus vydrží trpět, ale nevydrží to věčně.“

„K čemu Vieenovu první dceru potřebuješ?“

„Ty se ptáš, nekromante?“ předstíral velice věrohodně údiv. „Nehodlám čekat, až svět zahubí blázni jako ty. Mám na Lendoru své plány a existence takové věci je silně ohrožuje.“

„Ze dvou kontinentů se spokojíš s jedním. Och, jaká skromnost! Necháš Taru Kharovi?“ neudržel jsem se. „Dokonce i Vieen se zdráhal okusit moc, kterou do *své dcery* vložil.“

„Nemám v úmyslu ji použít.“

„Opravdu? Ona je jediná naděje, která nám proti takovým, jako jste ty a tvůj pán, zůstala, teď, když se ostatní Vieenovy výtvary vymkly kontrole.“

„Vieen měl někdy nad nemrtvými moc? Vyzpovídám tě asi důkladně, Jeremíasi. Dnešní noci ti však dovolím odpoutat se od bolesti. Odpočívej, člověče. Spí!“

Jeho slova se mi zařízla do mozku jako nůž, propadl jsem se do tmy.

Duše, tělo a nekromant

„Ghúl jest nejjednodušší forma nemrtvého, kterou stvoříš z čerstvého těla. Jedince doporučuji usmrtit pomocí dlouhé jehly vpichem do mozku. Další formou nemrtvého jest zombie, kterou stvoříš z těla, v němž již započaly rozkladné procesy. Zcela speciální formou jest giab.“

z Nekromantovy knihy kouzel

„Kharovy koule, do jaké díry se ten nedonošenec propadl?“ zaječela jsem, jakmile jsem zjistila, že to dokážu, protože nejsem mrtvá, nemám proražené plíce a nepřišla jsem o žádnou ze svých čtyř báječných končetin.

„Nebud' tak vulgární, Noly!“ zasupěl nekromant.

„Blbče!“ ulevila jsem si.

„To rád slyším, že jseš v pořádku,“ poznamenal kousavě.

„Nejsem ani trochu v pohodě, idiote. Ulomila jsem si podpatek na botě a mám zničenou kabelku. Mohl jsi nás zabít! Mohl jsi zabít i ty lidi v patře nad námi,“ dodala jsem už méně emotivně.

„Mohl... A co? Kdy začneš konečně myslet mozkiem, ženská?“ Pavoučími prsty ze sebe smetl kusy zdíva a s heknutím se narovnal.

Všude kolem nás se vznášela zrníčka prachu. Měla jsem je ve vlasech i v puse a nekromantova kápě pod jejich tlustým nánosem ztratila svou pochmurnou barvu. V bílém nadělení zanikl i jeho křivý nos a černá bradka. Víc než jako obávaný Jagavoj vypadal jako pekařský učedník. Při výbuchu se

mu z hlavy svezla kapuce. Jako pekařský učedník, který si měl umýt vlasy už před týdnem, poopravila jsem své hodnocení.

Náš experiment dal sklepení zabrat. Na zemi se v hromádkách suti válely oharky svíček a kousky rozteklého vosku. V úrovni hlavy zela v obvodové zdi díra a tou sem proudilo denní světlo. Tělo, které jsme se pokusili přivést k životu, zmizelo.

„Jagavoji, zrovna tohle jsi podělat nemusel... Musíme toho umrlce najít. Jinak jsme v pěkném loji,“ shrnula jsem.

Uchopil mě za cíp uhlově černého roucha a přitáhl k sobě. „Tys to podělala,“ zasyčel mi přímo do tváře. „Neměla jsi před rituálem nasávat *krokvu!*“

„Na *nekrouše* jseš docela tělesně zdatný,“ ucedila jsem a v duchu se pokusila celou událost zrekapitulovat.

Jeden z nejparnějších letních dnů jsem strávila v Rjabašově květu, ven jsem se dostala až večer. Za zdí, lemující celý areál, se ke mně připojila zahalená postava. Jagavoj rozdrtil mezi zuby pozdrav a nabídl mi kostnaté rámě. Zavěsila jsem se do něj a nasála do sebe chladný mořský vzduch.

Po slunce západu tu bývá příjemně. Plavena je hlavním městem císařství a jako každý velký přístav se hemží poflakujícími se námořníky, kteří vědí, že co nestihnou teď, půl roku nebude, spoustou vojáků, dost chytrých na to, aby věděli, že co nestihnou teď, možná nestihnou nikdy, a samozřejmě jsou tu i zloději a další individua, která si chtějí jen tak užít nebo jen dělat problémy. Umět se mezi těmi lidmi pohybovat není zase až tak těžké.

Vyšlápli jsme kopec z obou stran zavalený úplně opuštěnými bloky domů a vyplašili hejno holubů. Byli jsme daleko od věčně ucpané hlavní třídy. Jagavoj mě táhl platanovou alejí

dolů podél zdi obrostlé břechtanem, za níž bydlel nějaký boháč. Cestou jsme potkávali jen kočky, které se přes den vyhřívaly na zápraží a večer vyrážely za kořistí.

Ještě zbývalo obejít několik zavřených krámků s plátěnými markýzami a stáli jsme na nábřeží. V průhledech mezi domy se modralo moře, několik zdí zdobila rybářská síť. Dokonce se nám připletl pod nohy obrovský krab. Instinkt ho táhl k pláži, zřejmě prchal před údělem stát se něčí večeří. Dláždění ztropila večerní rosa a já musela dávat pozor, aby mi nepodjel podpatek. Jagavoj mě vedl k dokům, kde stojí ty nejmizernější nálevny, vonící tabákem, všudypřítomným dehtem a rybinou. Společnost nelítostného nekromanta měla však i své stinné stránky.

Jago si myslí, že když nosí kápi, nemusí moc řešit hygienu.

Já si myslím, že by se s jeho oborem nemusely dělat takové ciráty. Nevím, jak je tomu jinde, ale u nás je nekromancie zapovězena a pokusy o ni se trestají upálením. Lid věří, že zužitkování odumřelých tkání je proti přírodě a rouhání se bohům. Mrtvé tělo má jít do země, a ne být využito například jako pomocná síla na stavbě. Něco jako *hodný nekrouš* prý neexistuje. Vyvolávání nemrtvých pokřivuje nekromantovu mysl, vzbuzuje pozornost jakýchsi běsů, podporuje maniakální touhu ovládat jiné a působit jim bolest, narušuje řád světa a tak dál. Z vlastní zkušenosti ale vím, že minimálně to první je kec. Jagavojova mysl se dál křivit nemůže – není už totiž kam. Je to totální magor.

Nekromant se za chůze otočil a sykl: „Dneska budu potřebovat nejen tvoje ruce, ale taky tu šedou hmotu, co máš v lebce.“

„Co chceš dělat?“ zajímala jsem se.

„Bude se ti to líbit, uvidíš.“

„To říkáš vždycky... Je to zakázané?“

„Nepochybně.“

„Nebezpečné?“

„Velice.“

„Můžeme u toho umřít?“

„Jistě. A nejen my.“

„To zní jako bezva plán na dnešní večer,“ ušklíbla jsem se.
„Ty víš, jak na mě, Jago.“

Z kápě se ozval zvuk, který mohl být smíchem, kašlem, potlačovaným říhnutím nebo směsicí toho všeho.

Dosud jsem byla jen u ožívování uhynulých zvířat a jednoho lidského těla. Dnes to vypadalo, že Jago konečně urval nějakou mazanou zakázku. Kdyby mi tak řekl víc! Přivřela jsem oči a v další chůzi pokračovala víceméně mechanicky.

Většinu pozornosti jsem soustředila na skryté emoce svého společníka. Nekromantova pokřivená mysl se mi nechtěla otevřít. Zesílila jsem soustředění. Veškerou silou vůle jsem se pokusila jeho mentální ochranu prolomit.

Plavenská ulice se před mýma očima rozplynula, najednou jsem viděla černo. Do hlavy se mi zařízla ostrá bolest.

„Cos mi to udělal?“ vyprskla jsem.

„Tohle na mě víckrát nezkoušej, telepatko blbá!“ zaryl mi prsty do předloktí. „Nebo ti tu jehlu zabodnu do mozku doopravdy,“ slíbil se zlověstným šklebem.

„Promiň, síla zvyku,“ zahuhlala jsem a zbytek cesty uplynul v trapném mlčení.

Jagavoj mě zavedl k *Umrličí hlavě*.

Pod vývěsním štítkem skutečně visela sušená lidská hlava – nevím proč, ale pokaždé, když jsem tudy procházela, jsem se tam musela podívat.

Ve výčepu jsme se nezdržovali a rovnou zamířili do podzemí.

Jindy jsme tam potkávali sklepnice, ale dnes bylo v katakombách pod hospodou úplně vymeteno. Zřejmě to bude

vážné. Došli jsme až na konec slepé chodby. Pustila jsem Jaga před sebe a otočila se. Jenom on znal přesné umístění kamene, který spouštěl mechanismus na dveřích, vedoucích do nekromantské laboratoře. Uvnitř to vypadalo úplně stejně jako při mé poslední návštěvě.

Na podlaze stály svíce z černého vosku (Jago to tak měl rád). V jejich středu se nacházela věc, kterou jsme hodlali oživit. Ze zdí viselo několik skob s řetězy. Když jsem tu s ním byla poprvé, cítila jsem se divně. Co když mě sem nalákal jen proto, aby vypil mou krev, snědl mé maso a moji duši spálil na uhel? Skoro jsem se bála, ale jenom skoro... Však já také nejsem žádné nevinátka a on to moc dobře ví.

Na zemi leželo statné mužské tělo. Mrtvý byl buď voják, nebo zápasník. Přes pravou tvář se mu táhla čerstvá spálenina. Měl dlouhé vlasy, špičatě stříženou bradku a podle rozbitých rtů a modřin na krku jsem poznala, že ho někdo uskrtil. Čistá smrt, dobrá smrt, jak by řekl Jagavoj. Duše musela odejít sotva před pár hodinami.

„Chceš dalšího ghúla?“ zeptala jsem se. Na tvorbu zombie byl málo uleželý.

„Něco lepšího,“ ucedil Jagavoj, zpod kápě vytáhl ostrý nůž a namířil jím na mě. „Říkal jsem, že dneska budu potřebovat i tvůj mozek.“

Na tváři mi zahrál zmatený výraz, nekromant zahýkal smíchy. Tyhlety vtípky z branže... Nějak jim pořád nemůžu přijít na chuť.

„Tentokrát nechci nemyslícího smradlocha. Zákazník má na víc. Nedělal jsem si prdel. Vopravdu potřebuju pomoc v něčem, co sám nezvládnou, ale ty v tom jseš dobrá.“

„Tak povídej,“ povzbudila jsem ho.

„Co víš o *giabech*?“ zeptal se.

Musím říct, že mi jeho otázka vyrazila dech.

„Hlavní rozdíl mezi giabem a běžným nemrtvým jest v tom, že giab není bezprostředně řízen osobou, která jej oživila,“ odrecitovala jsem úryvek z *Nekromantovy knihy kouzel*. „Tělesná schránka jest ovládána duší zemřelého, jež byla do těla povolána v průběhu rituálu. Při tvorbě giaba jest možné spojit pouze duši a tělo, které k sobě patřily již za života původního majitele obojího. Giaba lze vytvořit z jakékoliv formy nemrtvého, leč nejčastěji jsou používáni ghúlové. Giab si ponechává všechny schopnosti ze svého starého života, nemá však tělesné potřeby.“

„Překvapuješ mě, Noly,“ pochválil mě. „Nejdřív připravíme ghúla a pak...“

„Duše toho chlápka je už v astrálu. Myslíš, že se odtamtud bude chtít vrátit – do mrtvoly?“ ušklíbla jsem se.

„To si piš, že nebude,“ souhlasil Jagavoj. „Budeš ji muset překecat. Zapůsobíš na ni svým charismatem, a když to nezabere, vymáčkneš z té své telepatie maximum. Zkrátka mu vsugeruješ naši vůli.“

Bez okolků jsem si řekla o pětinasobnou částku, než beru obvykle.

Když jsme měli za sebou obchodní část, bylo třeba připravit tělo řetězy, což jsem udělala. Jagavoj se sklonil nad mrtvým. Hlasem, který se ve sklepení podivně rozléhal, pronesl zaklínadlo a prstem načrtl na odumřelé tkáni runové obrazce. Nakonec vložil do nehybných úst drobný ametyst, od něhož se bude odvíjet ghúlův neživot, a vytáhl z kápe sáček s nějakou rostlinou.

Se vzrůstajícím napětím jsem sledovala, jak si bere tři snítky a nechává je shořet v plamenech. „*Umbrja dusna*,“ vysvětlil potichu. „Bez ní se do Stínového světa nedostanem.“ Sklep zaplavila stejná vůně, jako když jsem jednou zapomněla v hrnci syrovou kotletu a pokličku nad masem nadzdvihla až po několika dnech.

„Má ten pach nějaké vedlejší účinky?“ zajímala jsem se.

„Na mě ne.“

Následující krok jsme museli provést společně. Složila jsem nohy pod sebe a natáhla ruce. Nekromant se usadil proti mně a pevně mé dlaně uchopil. Zatímco já se lehce potila, jeho prsty byly jako led.

Vycítil mou lehkou nervozitu: „Noly, kolikrát jsi byla v astrálu?“

Zadávala jsem se mu zpříma do očí. Odrážely se v nich vědomosti, které jeho předchůdci strádali staletí. Za pouhý zlomek z toho mohl v Plaveně propadnout hrdlem.

Byl to pouhý okamžik, ale já to viděla. Ten mladík byl včera Jagavojem, dnes je Jagavojem, ale kým bude zítra? Kdyby všichni nekromanti byli schopní jako on, království lidí zanikne přes noc.

„Ve Stínovém světě jsem byla dvakrát,“ přiznala jsem.

„Výborně. Tak se soustřeď a pomalu vdechuj umbrju,“ řekl a zavřel oči.

Napodobila jsem ho, pach hniloby už našťěstí ztratil část ze své intenzity. Ponořila jsem se do tmy. Stropem ke mně pronikaly mužské hlasy, šoupání nohou a třískání korbelů. Potlačila jsem ty rušivé elementy a nechala mysl jen tak plout.

Dýchám ten pach, nic jiného neexistuje.

Zalétl ke mně bujarý smích a útržek pijácké odrhovačky. Znovu jsem vyprázdnila svou mysl.

Jen vzduch a zápach. Hospoda nad námi ztichla.

Oprava: jen vzduch.

Necítím ruce ani nohy. Nádech střídá výdech, tíha vlastního těla se vytrácí. Můj dech je pravidelný. Neobejdu se bez něj, ale přesto o něj musím přijít. Můj dech... Je pryč!

Najednou jsem měla prázdné dlaně. Sklep zmizel. Stála jsem na pusté pláni a nade mnou se klenulo ocelové nebe.

Kde je Jago? Chtěla jsem ho zavolat, ale z mých rtů nevyšel ani šepot.

Zkusila jsem telepatii: Jagavoji!

Přímo přede mnou se odlepil od země ohavný stín. Instinktivně jsem začala couvat, ale stín po mně natáhl chapadla.

Jsem tu s tebou. Drž se u mě.

Pod nánosem iluzí jsem ve stínu rozeznala nekromantovu vyzáblou ruku. *Jago, to jseš ty?*

Jo. Takhle vypadám dneska, ale zejtra bych vypadal jinak. Tvoje vidění je pokřivený.

Oddechla jsem si. Jak vypadám já?

Ne hůř než obvykle. Ale jestli nechceme společnost, nesmíme se zdržovat na jednom místě. Už o nás vědí. Pojd! Objekt našeho zájmu nemůže být daleko. Jsme kousek od kopce, kde jsou souzeny duše všech zemřelých.

Jago měl pravdu. Vzhledla jsem k obloze a zjistila, že to, co jsem z počátku považovala za mraky, jsou živé stíny – jako nekromant nebo já. Poletovaly nad námi a při každém pohybu měnily velikost a tvar.

Ještě nikdy jsem neviděla něco tak šíleného. Nad našimi hlavami se přelévala skrumáž tvorů, složených z ptačích pařátů a peří, z drápů a zubů, z kůže, ocasů, rohů a kopyt. Viděla jsem chlupaté hřbety démonů, ploutve gigantických ryb, rozervanou tlamu krokodýla, kostěné bytosti, ale také obyčejné lidské ruce.

Jedno z úskalí Stínového světa spočívá v tom, že to tu nikdy nevypadá stejně.

Neušťmej si jich! poručil mi nekromant a zrychlil. Skoro jsem za ním vlála. Koukala jsem do země, ale tam byli ti tvořivé také.

Přestaň je vnímat!

Uposlechla jsem a rej drápů, pařátů a křídel zmizel. Jako bychom se ocitli na úplně jiném místě. Nad námi visela studená noční obloha a pod nohama čvachtala rosou smáčená tráva. Na vlhká stébla dopadaly paprsky neexistujících hvězd.

Uprostřed té louky se zvedal vysoký kopec – byla to spíš hora. Lemovalo ji schodiště, na němž se jako sardinky těsnaly lidské duše.

Trochu mě to rozhodilo. Když člověk zemře, nemělo by se po něm dál chtít, aby se obtěžoval s tak triviálními věcmi, jako je strkání se ve frontě.

Tlačili se tam hrdinové s lotry, všichni dohromady. Část z nich odevzdaně čekala, až na ně přijde řada, někteří ale předbíhali své sousedy a zkoušeli všelijaké triky, jak zástup obejít.

Lidi jsou lidi a smrt z nich lepší nedělá, zahučel Jagavoj.

K hoře, kde boží soud zasedal, kráčela shrbená postava. Naše duše. Přestala jsem koukat, kde co lítá, a pokusila se ji uchopit.

Volám tě ze spánku, z věčného chladu, z bezbřehý nicoty... zaslechla jsem Jaga.

Stín zpomalil, jeho obrys se vztyčil proti inkoustově černému nebi.

Ahoj, frajere! zvolala jsem. Duši mé oslovení zaskočilo. A nekromanta zaskočilo také. *Kam tak naspěch?* navázala jsem, abych udržela spojení.

Kdo jsi, stíne? Nech mě být, odpověděla duše a přízračnou rukou ukázala ke kopci.

Neješ zrovna milý.

Co ode mě chceš? Máš pro mě další obchod? Já s tím končím! Nevidíš, že jdu dál? Zdržuješ, stíne! mrtvý udělal další dva váhavé kroky.

To si jen myslíš, chlácholila jsem ho. Ve skutečnosti není kam spěchat. Tady totiž čas neexistuje. Při těch neslovech jsem nahlédla do jeho minulosti.

Nebylo to těžké, duše na rozdíl od živých nemá žádnou ochranu. Kněží mají pravdu, v podstatě stojíme před bohy nazí, ale není to tělesná schránka, která se ocitne bez šatů, to naše nitro je zcela odhalené, a o to je to horší. Pomalu jsem začínala chápat, proč někomu stojí za to takového člověka oživit.

Jmenoval se Gusjav. Jeho život byl sérií úkladů a vražd. Měla jsem tu čest s opravdu dobrým zabijákem.

Tvá cesta na zemi nedospěla ke konci. Půjdeš se mnou, Gusjave. Vrátime se – spolu.

S každým *neslovem* jsem kolem něj splétala pavučinu hypnózy. Však já tě dostanu, dušinko.

Proč bych tě měl poslouchat? Natáhl ruce ke kopci, kde boží soud zasedal, a škulbl nehmotnými prsty. Žádné pomoci se však odtamtud nedočkal. *Já už tam nepatřím. Nestojí o mě.*

Ale stojí. Proto tu jsem, Gusjave. Poslali mě za tebou. Tvoje tělo tě potřebuje.

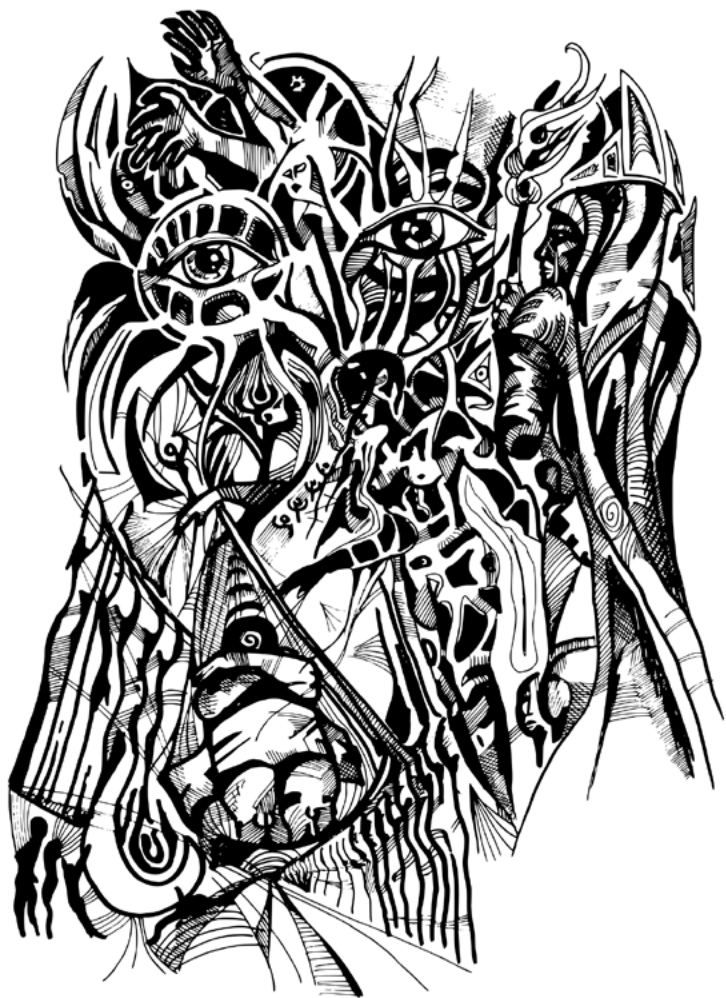
Lžeš! Nebudu nikomu otročit! upínal se zoufale ke svému cíli. Tím bylo vystoupat na vrchol hory, pokořit se před boží spravedlností a za všechny zlé činy skončit v Jamách věčného zatracení.

Moc se s tím pářeš, syknul Jago.

Gusjave, copak nezůstalo na světě nic, co jsi nestihl a kvůli čemu by ses tam chtěl vrátit? Opravdu byl tvůj život tak pustý?

Neslova měla jen odlákat pozornost. Ve skutečnosti jsem se jejich význam snažila svému objektu vsugerovat. Co na tom, že je mrtvý. Otisknu svůj příkaz do jeho nitra a přiměji ho ke spolupráci.

Můj život byl... prázdný, opakoval zatvrzele. *Nic po mně nezbylo. Nic, nic, nic.*

Byl jsi nikdo?

Och, ne, ne! vzdoroval mi, ale už se nesnažil utéct. Dopustil jsem se věcí, které se neměly stát.

U Khara, co je tohle za duši?

Gusjave, znovu jsem použila jméno, které ho pojilo s naším světem. Vždycky je volba. Odejdeš se mnou, abys napravil své chyby. Protože pokud to neuděláš ty, neudělá to za tebe nikdo jiný. A za posledním neslovem následoval příkaz: Vrat' se do svého těla!

Prásk! Kopec puknul ve svých základech a duše se rozlétly do všech světových stran. Nebeská klenba se závratnou rychlostí řítila na naše hlavy, mokrá tráva se vzdouvala a syčela jako klubko hadů. Stínový svět kolem nás se rozpadal. Gusjova duše zmizela spolu se vším ostatním a mně bylo jasné, že se něco děsně, ale opravdu děsně podělalo. Potom se někdo hlasitě zasmál, vysoko nad námi o sebe práskla dvojice korbelů. Oslnil mě záblesk ostrého světla, na těle zasvrběla vrstva ochranné magie a vzápětí jsem se rozkašlala. Všude se sypaly úlomky zdiva.

„Co budeme dělat?“ zeptala jsem se a kriticky pohlédla na své roucho, podobné tomu Jagavojovu. Kromě prachu nijak neutrpělo, ale odnesly to boty a kabelka. Její kovová přezka se úplně rozpekla. Aspoň už vím, proč nekromanti chodí jako šupáci.

„Ten blbec je pryč,“ ucedil Jago.

Zachmuřně jsem pohlédla na díru ve zdi, velkou tak, že by se jí protáhlo lidské tělo. A taky se jí protáhlo. Řetězy, které držely Gusjava v klidu, byly zpřetrhané.

„Co to znamená?“ zeptala jsem se.

„Neznamená to nic, jen, že jsme měli nesmírný štěstí.“

„Štěstí?!“ prskla jsem. „Bouchlo to tu a za to, že žijeme, vděčíme tvé magii. Ještě teď mě z toho kouzla svrbí kůže!“

Hned jsem těch slov zalitovala.

„Tak jest,“ pravil nabubřele, „díky mně ještě dýcháš, to si uvědom. Ale neúspěch rituálu je tvoje vina. Tvý tělo nebylo tak *čistý*, jak by mělo. Do astrálu se nechodí v rauši, Noly!“

„Hele,“ ošila jsem se, „*krokva* je jen lehounká droga a navíc je to už skoro tři dny.“

„Tři dny? Co ty jseš za osobu?“ vztekal se dál. „Jestli jsem se během výbuchu nakazil nějakým neřádem, sním tvá játra! I když počkej... Radši jinou vnitřnost. Zrovna na tomhle bych si u tebe vylámal zuby.“

Udělal jsem obličej: „Velmi vtipné. Ale pořád jsi mi neřekl, co je zač ten mrtvý chlápek. Myslíš, že po mně půjde?“

„Může jít po komkoliv, tak radši nos při sobě dýku.“

„Pch, jen ať si něco zkusí! Poručím mu, aby se vlastní rukou uškrtil.“

„To bych tě chtěl vidět, Noly. To tělo zmizelo dřív, než jsem stačil načrtnout poslední znak, kterej by natrvalo spojil duši s mrtvou schránkou.“

„Chceš říct, že dušička cape ke kopci?“

„Přesně tak. To, co zdrhlo, je pitomej ghúl. Nemá mozek, v kterým by se takoví jako ty mohli hrabat. Hejbá se nesystematicky a jen díky mým kouzlům. Neživotní energie, kterou jsem ho naládoval, mu vystačí maximálně den. Pak padne, kde padne. My ho najdem, dáme do ledu, aby nezasmrádl, a až z tebe vyprchá ta droga, zkusíme to znovu.“

„Jak jsi k tomu tělu vůbec přišel?“

Jagavoj se usklíbl: „To ti radši nebudu říkat.“

Nejkrásnější oči v Plaveně

„Mořské císařství, podle sídelního města nazývané také Plavena, se nachází na území původního pohanského kmene Plavenů při jižním lendorském pobřeží. K úplnému jeho osamostatnění došlo v roce 451 odtržením od almindorského království. Císařství je centrálně řízeno svými panovníky, je založeno na otrokářském systému a vše se podřizuje zájmům armády.“

glosa zapsaná do almindorské kroniky u hesla „Plavena“

Nechala jsem nekromanta vyřešit s majitelem *Umrličí hlavy* opravu sklepní zdi a vydala se hlavní třídou zpátky do Rjabašova květu. Pod tajemným názvem se skrýval obyčejný sirotčinec a já už začínala být dost stará na to, abych se poohlédla po vlastním bydlení.

Venku už byl zase den. Slunce se celou svou silou opíralo do střeš, žár sálal i z domovních zdí. Kdybych si stoupla na dláždění bosou nohou, koledovala bych si o parádní puchýř. A taková horka tu máme skoro pořád. Nejhorší na tom je, že člověk se neochladí ani v moři. Voda je totiž skoro stejně teplá jako vzduch. Ale ani horko není tak hrozné jako komáři. Jsou všude. Komár je jediný tvor v Plaveně, který píchá každou hodinu, říká místní přísloví.

Až se vrátím do Rjabaše, vlezu si do vany a pak si dám dvacet. Už sama myšlenka na koupel a spánek ve mně vzbudila příjemné pocity. A zapálím si vodní dýmku. Musím se nějak zbavit pachu té zatracené *umbrji*. Jak to mohou nekromanti

vdechovat pravidelně? Jago má opravdu těžký život. Nedivím se, že holduje smrti.

Do cesty mi vstoupil rusovlasý mladík, oblečený v pestrém rouchu magiků.

„Co chceš, otrapo?“ zavrčela jsem.

Sjel mě očima: „Jseš Magnólie?“

„Po tom, kdo jsem, je ti hovno,“ zpražila jsem ho.

„Vypadáš děsně, ale popis vodpovídá! Vysoká štíhlá zrzka, pihatej nos, velký kozy a slovník jak dlaždič.“

„Na mlíčňáka máš docela přehled. Jestli pro mě něco máš, tak to vyklop! Jinak vypadni. Tady je veřejná cesta.“

„Posílá mě Modrej čaroděj – tvůj mistr,“ ohrnul spodní ret. „Očekává tě, teď hned!“

Radost až na kost. „Fajn. Pozdravení jsi vyřídil, tak syp odsud!“

„Vrátíme se spolu.“

To už jsem se mu smála nahlas: „A když ne?“

Na to tak rychle odpovědět neuměl. Myslela jsem, že je v koncích, rusovlasý mladík však zvedl bradu a podíval se mi do očí. Měl je jasně modré a mě napadlo, že to jsou nejkrásnější oči v celé Plaveně. V duchu jsem ho přirovnala ke zvířeti, které umí způsobit bolestivé kousnutí, ale přesto si je každý touží pohladit.

Ty... Magnólie..., zaznělo v mé hlavě. Mý jméno je Danival. Patřím mezi těch málo vyvolenejch, kteří maj moc ovládat druhý, číst jejich mysl a srdce. Můžu ti vlízt do hlavy, rejpat se ve tvejch vzpomínkách nebo zkrívit tvou vůli až k úplnému zotročení. Opravdu to chceš?

Polil mě ledový pot. Uprostřed léta je to docela děsivý pocit.

„Danivale, spadl jsi z Měsíce? Nebo jsi opravdu takové tele?“ zamračila jsem se. „Mistr ti neřekl, že na kolegy je mentální útok mimo čas výcviku zakázán?“

Na nějaký záказы ti seru. Máš dvě možnosti. Buď se mnou vodejdeš dobrovolně, nebo si tě vodvedu jak krávu na špagátu.

Zaútočil naplno. Už mě neobklopoval tepající život velkoměsta. Bylo úplně jedno, kde jsem stála a co se kolem dělo. Nevnímala jsem nic kromě cizí snahy o ovládnutí. Zasela v mém mozku sémě odevzdanosti. Celým mým tělem projela nutková touha zadupat vlastní vědomí do země a nechat se sebou dělat cokoliv. Obemklo mě to jako tvrdá skořápka, spoutalo okovy a... prasklo.

Rozchechtala jsem se.

Danival svěsil hlavu. „Máš dobrou mentální ochranu. Myslel jsem si to, ale nemohl jsem si pomoci. Musel jsem to na tebe zkusit,“ dopověděl s pohledem upřeným na špičky střeviců.

Jenže já ještě neskončila. Normálně soukromí svých kolegů nenarušuji, ale tenhle mě naštvál. *Au!* Narazila jsem svou vůlí do velmi tvrdé zdi.

Slušná blokace, ocenila jsem ho. Pokud bychom se do sebe pustili naplno, nejspíš by tvůj štít neobstál, ale proti čtení myšlenek a zbrklým pokusům o ovládnutí stačí. To sis vypěstoval sám, nebo to máš vrozené?

Mám to vod narození, přiznal Danival. Ale pracuju na zlepšení.

Sídlo Modrého čaroděje tvořil komplex budov, úzce sousedících s císařským palácem. Ze všech stran jej lemoval palmový háj. Uprostřed stálo nádvoří posypané jemným mořským pískem, který ve dne v noci zalévala vůně ibišků. Kdybych neznala mistrovy kobky, řekla bych, že je to nejkrásnější místo k trávení volného času.

„Jak dlouho víš, že jseš *psionikem*?“ zajímala jsem se.

„Modrej čaroděj si mě všiml, když jsem na tržišti za prachy hypnotizoval lidi. Řekl mi, že mám zvláštní dar. Je to asi deset *aldenů*.“

Stovka dní, to není dlouho.

„Líbí se mi, že na rozdíl vod vostatných magickejch škol, aspoň co jsem slyšel, tu panuje naprostá volnost,“ svěřil se mi. „Mám svý zázemí, v klidu můžu rozvíjet svoje schopnosti a nikdo se nestará, kam večer chodím a co dělám.“

Vyprskla jsem. Tomu říkám naivita.

„Víš ty vůbec, kdo je naším mentorem?“ zeptala jsem se s pohledem upřeným na impozantní sloupořadí. Sochy hrdinů ze starých dob. Mistr si na takové věci potrpí.

„Ujal se nás vopravdu zvláštní patron. Ve vočích veřejnosti je to čaroděj, první rádce císařovny a boháč. Zná se s mraky lidí, vode dvora, z vobchodních kruhů, ale i z ulice. Jeho apetit, co se známostí teječe, nezná mezí. A aby zdání učence zůstalo zachovaný, většina schůzek se vodehrává venku, mimo dům. Překvapivý? Vůbec ne. Je to sice náš mistr a poručník, ale pokud nemusí, do svejch vobchodů nás nezatahuje. V podstatě si s námi dělá, co chce. Žijem v síti jeho intrik a von se baví naším tápáním.“

Musela jsem své původní mínění o něm poopravit. Kluk se vyzná.

„Jsem rád, že mě někdo takovej přijal mezi svý žáky. Když už nic jinýho, aspoň strávím poslední dny světa v pohodlí.“

Trhla jsem sebou. To jsou tu dnes všichni stejně fatalističtí jako Jago?

„Danivale, ty těm kecům o blížící se apokalyipse věříš?“

„Možná jsem na tebe zkusil svou moc, ale nejsem blázen, Magnólie. Kněží žvaní, až se jim vod pusy práší, ale to není nic neobvyklýho. Jsou to přece kněží. Za žvanění je platěj. Když jsem ještě žil na ulici, nevěnoval jsem fanatickejm žvástům

o blížícím se konci světa pozornost. Všiml jsem si toho až tady, v paláci. Mentor si žije na vysoký noze, jeho sídlo se topí v luxusu. Pod podrážkami praská bělostnej písek, voní tu keře, pach města sem stěží dolítne, ale nad těmahle zdma,“ ukázal na nejbližší budovu, „leží poklice neidentifikovatelného strachu. Ten strach houstne a těžkne. Já ho cejtím, je čím dál intenzivnější a už brzo pohltí nejen dům, ale celý svý okolí.“

Vzpomněla jsem si, jak mi mentor podsunul tu knihu a vzbudil u mě zájem o nekromancii a Stínový svět. „Mistr dělá na spoustě věcí současně a nám do jeho projektů nic není,“ zdůraznila jsem.

„No jasně. Jseš loajální, chápu,“ mrkl na mě těma krásnýma očima a provedl mě parkem. Minuli jsme palmy a cykasy, jejichž listy na nás vrhaly nepravdělné stíny, dál se pokračovalo po písku, cestičkou mezi oleandry, ibišky a magnoliemi. Ty poslední moc nemusím. Prošli jsme kolem jezírka se sladkou vodou. Uprostřed kvetly lekníny a kolem břehů se slunilo několik želv. Měly šedožluté tělo, řasami pokrytý krunýř a z obou stran hlavy červené flíčky. Vypadaly náramně spokojeně.

Danival ukázal na největší exemplár: „Vidíš je, bestie? Nikdo je nezval, přišly samy.“

„Magnólie, proč tu vlastně s námi nebydlíš?“ zeptal se, když jsem na první poznámku nereagovala.

Dobrá otázka. Ale já mu odpověď nedám. Zatímco ostatní mistrovi žáci obývali některé z budov, které tvořily palácový komplex, já jediná zůstala tam, kde mě Modrý čaroděj našel. V sirotčinci. Do paláce jsem pouze docházela, a co čaroděje v mém případě vedlo k tak nestandardnímu postupu, věděl jen on sám.

Mentora jsme zastihli v atriu mezi oranžovníky při luštění nějaké šifrované zprávy. Na stolku před ním ležel dešifrovací klíč, arch papíru s psacím náčiním, baňka se stlačeným žlutým plynem a karafa s vodou. Z běžné představy, kterou lidé o magických mají, se poněkud vymykal.

Vypadal relativně mladě, ale jeho skutečný věk se nikomu z nás nepodařilo zjistit. Byl vysoký, na učence poměrně statné postavy a stejně jako většina osob s *psionickými* schopnostmi měl zrzavé vlasy, v jeho případě ohnivě rudé. Při oficiálnějších příležitostech si je svazoval do úhledného copu. Dnes zůstaly rozpuštěné a volně mu padaly do tváře. Ta, pečlivě oholená, by nevbuzovala zvláštní pozornost nebýt očí – nefritově zelených, podmanivých jako oči smrtelně jedovatého hada.

Zastavili jsme se na kraji atria a čekali, až nám věnuje pozornost. Působil jako tak pohroužený do práce, že vůbec nevnímá okolí.

Bylo to jen pečlivě udržované zdání. Nejspíš o naší přítomnosti dávno věděl, přesto nás tam nechal stát jak dva pitomečky.

Hlasitě jsem zívla.

„Doufám, že tvé mentální schopnosti jsou v lepším stavu než úbor, Magnólie,“ promluvil Zvin, aniž by zvedl oči od papírů.

„Mistře, nechal jsi pro mě poslat, tak jsem tu,“ odvětila jsem a spěšně uhladila lem svého roucha.

„Chm... Jsi celá v černém. Vypadáš jako novicka nekromancie. A ty... Běž!“ Zvin pokynul Danivalovi. Mladík mu vyhověl s rychlostí šelmy.

Rozhodila jsem rukama, kolem paží mi zavířila zrníčka prachu. „Omlouvám se, ale ten kluk povídal, že to spěchá.“

„Magnólie, příště v mé přítomnosti podobné barvy nenos. Jsi bledá, jako bys celou noc strávila v nějaké kobce. Někdo by tě mohl pokládat za adeptku černé magie.“ Zvin stočil svitek

obsahující tajnou zprávu do úhledné ruličky a zpytavě se na mě podíval. „Většina mých žáků v noci spí. Ti ctižádostivější studují; kdo ví, co jsi dělala ty?“

Uhnula jsem pohledem: „Půjčila jsem si z tvé knihovny *tu knihu* a teorii je třeba ověřovat v praxi.“

Mávnutím ruky mě přerušil: „To mi stačí. Detaily znát nepotřebuji!“

„Proč jsi mě volal, mistře?“

„Dozvíš se to,“ sklouzl očima z mého obličeje na ponurý šat, „ale předtím se zbavíš špíny a těch hadrů. Hm... Nech si přichystat lázeň. Až ze sebe smyješ všechn ten *astrální* prach, zajdi za Zlatuší. Dá ti všechno potřebné.“

„Jak si přeješ, mistře.“ Sklonila jsem hlavu a vpochodovala zpátky do domu.

Interiér paláce byl plný služebnictva, které zajišťovalo Modrému čaroději a jeho žákům pohodlný život a čas na studia. Podobně jako u většiny městské honorace i zde sloužili především otroci. Plavena vedla se svými sousedy neustálé války, což zajišťovalo pravidelný přísun pracovní síly pro císařovny věrné.

Zlatuše, úctyhodná matrona, která nad Zvinovými žáky držela ochrannou ruku, mne nasměrovala do koupelny. Čekala tam napuštěná vana se spoustou bublinek.

Vypadá to, že dnešek přece jen bude stát za to.

Když už jsem se měla dát do parády, nebyla jsem líná říci si o svačinu. V Rjabašově květu neměli skoro žádné jídlo – aspoň ne takové, které by se dalo jíst. Zlatuše znala můj apetit a dohlédla, aby mi otrokyně přinesly jen ty nejvybranější lahůdky. Během krátké chvilky jsem do sebe zvládla natlačit studeného platýse v citronové omáčce, kterou jsem vyjedla chlebovou plackou, vynikající paštiku, co zbyla ze včerejška, hroznové víno, které Zvin miluje, a banán zapečený v slad-

kém těstíčku. Vše jsem zapila jemným klaretem; to už na mě padala pořádná únava.

Zatáhla jsem závěsy, abych měla soukromí. Vyhнала jsem otrokyně, shodila ze sebe zaprášené šaty a vlezla do lázně. Vzpomněla jsem si na Jagavojevovu radu a na okraj vany položila dýku. Pro jistotu jsem ještě rozprostřela kolem koupelny ochranné pole. Sice jsem nebyla líná říct si o jídlo a klaret, ale na to nejdůležitější – velkou voňavou osušku – jsem zapomněla. Pokud by mě chtěl nějaký kolega šmírovat, pole se zaktivuje a pak by nastal teprve tanec.

Dám si dvacet a ani Khar Démon a celý božský panteon mi v tom nezabrání.

Tělo mi prostoupilo nepříjemné brnění. Otevřela jsem oči a sáhla po dýce.

Něco je v mém ochranném poli, ale není to nikdo z kolegů ani ze služebnictva. Necítím ničí emoce a neslyším žádné myšlenky. Nic, ani náznak. Vnímám jen projev pohybu něčeho neurčitého. To by mohl být ten ghúl!

Bez ohledu na svou nahotu jsem vyskočila a vrhla se k závěsu. Půjdeš, kam patříš, prevíte! Škubla jsem látkou tak prudce, až mi část zůstala v prstech. Ponechala jsem si její utržený kus jako štít a natáhla ruku s dýkou před sebe. K mému překvapení byla chodba prázdná.

Jsem paranoidní? Nebo na těch kecech o křivení nekromantovy mysli přece jen něco bude?

„Ukaž se, smradochu!“ zaječela jsem.

„Moji nepřátelé mi dávali různá jména, ale slovo, které jsi použila, z úst žádného smrtelníka nikdy nezaznělo,“ promluvil za mnou zlostný cizí hlas.

Otočila jsem se a málem se přerazila o stolek s nedojedným platýsem a prázdnou karafou.

Koupelna byla až na pár loužiček okolo vany prázdná. Okolní prostor se plnil nesmírnou mocí. Spalovala mne jako světlo mūru. Kdybych neměla silnou ochranu, má vůle by v ní roztála jako vosk. Žádný ghúl, a pokud vím, ani nikdo z mých kolegů, tímhle nevládne.

Zkoncentrovala jsem mysl a zesílila její ochranu. Mohlo se na mě nalepit něco z astrálu? Při dnešní smůle klidně. Na takovou bytost musím uctivě – než ji oddělám. Nebo ona mě.

„Omlouvám se, jestli jsem tě urazila,“ otočila jsem se zprudka.

„To bys měla,“ ukázal se mi majitel toho hlasu.

Málem jsem umřela leknutím a studem. Rukou, v níž jsem svírala dýku, mi projel palčivý zášleh. Prsty mi zdřevěněly a samy od sebe se rozevřely. Zbraň neškodně cinkla o mokré dlaždičky.

Přede mnou stál muž s do hladka oholenou tváří a jeho zelené oči prozrazovaly pobavení. To ale právě ustupovalo hněvu.

„Mistře, co tu děláš?“ pokoušela jsem se rozhybat ruku a přitom se usilovně balila do závěsu.

„Na to se ptám já tebe!“

„Necítila jsem přicházet nikoho konkrétního. V mém ochranném poli se neodrazily žádné emoce. Myslela jsem, že jseš ghúl,“ vysvětlovala jsem zahanbeně.

„Ghúl?“ zopakoval po mně, čímž jen nejasně dával najevo, jak je vytočený. „V mém domě? Nevím, s jakou drogou experimentuješ, ale měla bys s tím přestat.“

Když jsem hned neodpověděla, potrásl hlavou.

„Tvé pole mě odhalit nemohlo.“ Vyslovil to jako něco, o čem se nepochybuje. „Pokoušíš mou trpělivost zcela zbytečně. Jsou dvě hodiny odpoledne. Za tu dobu se vás zvládne umýt deset. Nemělo by ti to připadat nevhodné, musel jsem zakročit. O co se tu snažíš? Tvou ochrannou bariérou se neodvážila projít ani Zlatuše.“

Znovu mnou projelo brnění. „Je tady,“ sykla jsem. Jeho výraz zkameněl a já poznala, že rušivý element vnímá také. „... ten zatracený ghúl,“ dokončila jsem a sklonila se pro dýku.

Ulevil si jedním dvěma slovy. Nevím, v jaké řeči to bylo, ale uvítací pozdravy znějí jinak.

Zaujal pozici za mnou a levou ruku mi položil kolem pasu. Takhle blízko jsem u něj ještě nikdy nestála. Cítila jsem na kůži jemnou látku jeho šatu a v nose mě zašimral parfém připomínající mořskou brízu. Sevřel mě ještě pevněji. Bylo v tom víc než ochranné gesto. Uřádně jsem všechny nežádoucí myšlenky a připravila se k útoku. On se chystá někam teleportovat a vzít mě s sebou! Najednou jsem Danivalovi věřila. Tady jde o něco horšího, než je pitomý bezprizorní ghúl.

Chodbu prořízly rázné kroky.

Zvin složil prsty k smrtícímu zaklínadlu. Krátce předtím, než je dokončil, díru mezi závěsy zaplnila mohutná postava. K mé úlevě to byla *lidská* postava.

Jen jeden člověk má tu drzost chodit sem bez ohlášení a ochranná kouzla vetkaná do palácových zdí se od něj odráží jako míč od stěny.

Tadejaš, mocný čaroděj a rádce stařícké císařovny. V pestrém rouchu a ověšený amulety, jak se na mága sluší. Na svůj věk má docela zachovalou, i když trochu obtloustlou postavu a je to přesně ten typ člověka, kterého je všude plno.

Jako první se vzpamatoval Zvin. „Pokud tě sem přivedla touha po koupeli, mé lázně jsou ti plně k dispozici,“ pronesl suše, přestal mi drtit žebra a upravil látku na mém těle tak, aby ze mě nahoře nebylo vidět víc, než je slušné.

Tadejaš roztáhl ústa v dravčím šklebu a sjel mě pohledem shora dolů. „Vidím, že znáš způsoby, jak si ukrátit ospalé odpoledne, kolego.“